

[Steen.]

den Tale, som det ærede Medlem Hr. Krag har holdt her under Finanslovdebatten, var for Partiet Venstres Vedkommende et daarligt Varsel. Det ærede Medlem gav i denne Tale en Motivering for, hvorfor de havde afvist Tilbudet. Det kunde det ærede Medlem for saa vidt godt have sparet sig, som selve Talen i sig selv var Motivering nok. Saafremt denne Tale er et Udtryk for Venstres Opfattelse af, hvorledes vi bedst muligt ved fælles Hjælp kommer gennem de Vanskeligheder, enhver kan se forude, tror jeg, at det var rigtigt, at Venstre sagde nej. Saa mangler Partiet nemlig alt det, et saadant Samarbejde naturligt forudsætter, for at det kan forme sig paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade, ja, for at det i det hele taget kan lykkes.

Det ærede Medlem siger i denne Tale, at en vaagen, aktionsdygtig Opposition er en af Betingelserne for Fremskridt. Ja, det er saa sandt. En saadan har jeg for Resten tit i det stille manglet gennem en lang Række af Aar, og jeg beklager at maatte tilføje, at det ærede Medlem Hr. Krag's Tale afhjælp i saa Henseende ikke noget Savn. Kritik var der nok af, men det var ikke en Kritik af den Art, der befordrer Fremskridt. Der er blandt den Række af gamle Ord, der findes i dansk Sprogbrug, og som hver for sig, naar man vil forstaa og opfatte dem paa den rette Maade, rummer en dyb Sandhed, fordi de er de Udtryk, Folkene har fundet for Slægtneres Erfaringer, et, der siger, at naar man vil bedømme en Lovgivning og gøre det retfærdigt, skal man bedømme den ud fra de Forhold og Forudsætninger, under hvilke og ud fra hvilke den er givet. Hvis det ærede Medlem Hr. Krag er enig i dette og vilde tænke lidt over det, naar han forbereder sin næste kritiske Tale, tror jeg, at den vil faa en anden baade Form og Indhold end den, han sidst holdt her. Efter at have hørt denne Tale maa man være det ærede Medlem Hr. Brorsen taknemmelig for, at han ved en tidligere Lejlighed har beroliget os med, at naar man vil vide noget om, hvad Partiet Venstres Standpunkter er, er det fortrinsvis Formanden, man skal høre efter, og jeg erkender, at det vil jeg fremtidig gøre. Det er der i hvert Fald betydelig mere Ræson i.

Vil Venstre føre den Linie i sin Politik, som det ærede Medlem Hr. Krag's Tale er Udtryk for, beklager jeg det. For Det radikale Venstres Vedkommende er Stillingen denne, at vi ønsker, at Partierne paa rimelig Maade maa tale sig til Rette om Tingene,

fordi det er vor Overbevisning, at dette vil baade Helheden bedst, og herfor vil vi i den kommende Tid fortsat bestræbe os.

Valdemar Thomsen: Af Meddelelser i Radioen og Dagspressen hører og ser man, at Overenskomsten mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund nu er forlænget til 1941 med det Resultat, at Lønningerne straks sættes op over hele Linien. I Anledning af denne glædelige Begivenhed udtalte Formanden for Arbejdsgiverforeningen, Oldermænd Ejsing, i Radioen bl. a., at det vilde medvirke til at mindske Arbejdsløsheden. Hvis det nu er Tilfældet, har man jo her fundet de vises Sten; saa er Spørgsmaalet blot, hvor store Løntillæg man skal give for at faa Arbejdsløsheden bragt til Ophør. Jeg nævner det for at sige, at vi her staar over for et Udslag af samme urimelige Tankegang, som synes at præge saavel Fagforeningernes som Regeringens Handlinger.

Under disse Omstændigheder er det ikke mærkeligt, at man ogsaa giver det Udseende af — og det gør jo for øvrigt ogsaa de Konservative —, at Regeringens Valutapolitik fortjener Prædikatet samfundsgavnlig. Over for en saadan Paastand, der er lige saa urimelig som den før nævnte, tør jeg hævde, at det, man paa dette Felt giver med den ene Haand, tager man mange Gange igen med den anden — vel at mærke for saa vidt Talen er om det arbejdende Folk; helt anderledes stiller det sig naturligvis for den passive Kapital; for den er det — det skal indrømmes — en gavnlig Politik, der føres. Man foregiver at ville værne Befolkningen mod Prisstigning og Inflation. Det hører vi Gang paa Gang, men det, man opnaar, er simpelt hen, at man stikker en Kæp i Samfundsmaskineriet, saa det halvvejs gaar i Staa, og i Tilgift medfører det det, som man vilde undgaa, nemlig Prisstigning.

Fra Regeringens Side beskylder man specielt mit Parti for at ville ødelægge Kronen, skønt Sandheden er den, at det er de stigende Skatter, Takster og Lønninger, der udhuler Kronens Værdi og medfører, at Landbruget ikke kan producere med Fordel og ikke kan konkurrere med Udlandet. Der maa nødvendigvis tilvejebringes økonomisk Balance, det vil sige Sammenhæng mellem Pengenes Købekraft og Valutakurserne. Selv om man nu med alle til Raadighed staaende mulige og umulige Midler holder uændrede Vekselkurser trods svigtende Eksportpriser, er Kronen alligevel skaaret ned, og denne Kendsger-